

Домовичок Нільс Карлсон

Бертіль стояв біля вікна й дивився надвір. Почало смеркати. На вулиці було туманно, холодно й гидко. Бертіль чекав, коли повернуться додому мама й тато. Він так палко їх чекав, і було дивно, що вони не з'явилися біля вуличного ліхтаря хоча б тому, що він так чекав. Бертіль завжди їх помічав спершу біля того ліхтаря.

Найчастіше мама приходила трохи раніше за тата. Але, звісно, ніхто з них не міг прийти до закінчення робочої зміни. Щодня мама й тато йшли на фабрику, а Бертіль лишався вдома сам.

Я ніколи не забуду, коли він узяв мене з собою вперше. До речі, це сталося саме того дня, коли мама сказала, що я ніколи більше не зможу ходити. Ось як це було.

Смеркалося. Ген у кутках було зовсім темно. Мені не хотілося світити лампу, бо я тільки-но почув те, що мама сказала татові на кухні, тож лежав і міркував собі, чи й *справді* я ніколи більше не зможу ходити; я подумав про вудочку, яку мені подарували торік на день народження і яку я, либонь, ніколи не візьму в руки, і... авжеж, мабуть, так і буде... Я тихенько заплакав. Та ось почувся стук у вікно. Ми живемо на четвертому поверсі будинку на вулиці Карлбергсвеген, тому я дуже здивувався. Тю на тебе, хто б це міг стукати? А хто ж — пан Лільонквіт і ніхто інший. Він зайшов просто у вікно. *Хоч вікно було зачинене.* То був дуже маленький панок у картатому костюмі й високому чорному капелюсі. Знявши капелюх, він уклонився. Я також уклонився, наскільки міг кланятися в лїжку.

— Мене звати Лільонквіт, — сказав він. — Я скрадаюся містом, обходжу бляшані підвіконня й дивлюся, чи є де-небудь діти, що захотіли б податися зі мною до Країни Сутінків. Може, ти хочеш?

— Я не можу нікуди податися, — відповів я, — бо в мене хвора нога.

Однак пан Лільонквіт підійшов ближче і взяв мене за руку.

— Пусте, — сказав він. — Це нічого не важить у Країні Сутінків.

го були старі, як земля й каміння, а голос, як жебоніння води в річці чи шум вітру в листі. Він забалакав до неї — правда, так тихо, що вона ледве його й розчула.

— Тепер вашим овечкам капець, — пробурчав чоловічок. — Тож більше не буде гухання та гупання над нашими головами. Тепер овечкам капець!

Коли він проказав ті слова, Стіна-Марія збагнула, що перед нею стояв хтось із підземних мешканців. І вона так перелякалася, як ніколи в світі. Їй відібрало мову, і вона не могла поворухнутися — завмерла на Лисячому Камені та тільки й слухала буркотливе нарікання.

— «Вівців — цілий луг», а в тебе немає жодної. Ми на власні очі бачили, як вовк їх уночі розірвав. Та якщо ти пообіцяєш, що перестанеш гухати, то я тобі дам нових овець.

Стіна-Марія тремтіла від страху, мов у пропасниці, але як почула про овець, щось у ній стрепенулося і вона спитала сірого чоловічка:

— Справді? Ви дасте мені нових овець?

— Атож, якщо ти по них сама й підеш, — відповів сірий чоловічок. І перш ніж Стіна-Марія втямила, що діється, він підняв її з Лисячого Каменя, а каменя одним махом відкотив убік. Тоді підхопив дівчинку на руки, й вони шугонули просто в чорне провалля довгим і темним, як ніч, проходом.

«Зроду не бачила такої лисячої нори, — подумала Стіна-Марія. — Мабуть, тут я й помру».

